

vi ere nødte dertil.) Det ærede Medlem anseer det for en Bildfarelse, for en vrang Ting, at vi ere nødte til at tage det hele finantsielle Omraade, som kan komme til at berøre os, i Betragtning, for at tage en Beslutning med Hensyn til vor Deel deraf. Dersom det er nogen Bildfarelse, er det vistnok ikke Regjeringens Skyld, men Rigsdagens; thi det er den, som just har paaستاet, og jeg troer med fuldkommen god Grund, at vi ikke kunne overveie en Brostoffarelse, naar vi ikke kjende det Hele (Tiemroth: Ja, naturligvis!); Ja, saa er det ikke nogen Bildfarelse, det er tværtimod en simpel Følge af vor nærværende Tilstand. (Tiemroth: Jeg har ikke sagt, at det var en Bildfarelse; jeg har sagt, at det var en Anomalie!) Ja, saa maa jeg bede om Oversættelsen, vi forstaae os ikke godt paa fremmede Tungemaal. (Tiemroth: En Uregelmæssighed!) Det er altsaa en Uregelmæssighed. — Dersom vi skulle komme til at erkjende, om en Bygning, vi ville bygge, bør bygges eller ikke, om den bør bygges, for den eller den Sum, saa er det en Uregelmæssighed at betragte, hvorledes Bygningen skal see ud, naar den er heel færdig, og hvad den vil koste, og det Regelmæssige skal være, at tænke sig Bygningen som $\frac{2}{3}$ af dens hele Værdi; men det betragter jeg som en Umulighed. Det er netop det Regelmæssige, vi have tilveiebragt, og, da jeg er iblandt de Flere, som have været ivrige for at faae denne Regelmæssighed tilveiebragt, maa jeg forsvare den; det Uregelmæssige kan ligge i Forholdene, men i disse Forholds Natur, laa det, at vi maatte see at bringe det Regelmæssige tilveie. Det ærede Medlem maa lægge Mærke til, at det ikke er os, der her sige, at de andre Landsdele skulle bidrage saa og saa Meget til Formaal, som vi have skabt, men, at det er den fælles Regjering, som med fuldkommen Føie kan sige: til Fællestattsanliggenderne hører det og det, og det maae I see at tilveiebringe, og saa kommer den til os og spørger, om vi ville give vor Andeel; men, for at faae vor Andeel, maa den betroe os, hvad det Hele er, som den vil kræve. Af de andre Landsdele kan Regjeringen kræve udover det, idet vi paa ingen Maade kunne begrænde

Regjeringens Krav til de andre Landsdele, — dette er ofte nok her fremhavet —, men vi fassatte, at af det, der skal gøres i Fællesskab —, der ligger for os som en Heelhed —, og som Regjeringen har besluttet skal gøres, forsaavidt den kan faae Midlerne dertil, paa tage vi os kun vor Andeel, og det kun forsaavidt de Andre paa at tage sig deres Andeel. Deri ligger blandt andet Sikkerhed for Misbrug af Overskuddet; thi, dersom de $\frac{2}{3}$ kunde blive udnyltede paa anden Maade, end ved at de lagdes til fra de andre Landsdele, og vi saa havde besluttet over Heelheden, saa kunde man tage vort eget Overskud og fylde de $\frac{2}{3}$ ud med, — men just ved den Maade, hvorpaa vi have stillet Sagen — vi have begrændset saavel Tingen som Summen og tillige Midlerne, hvorfra disse Summer skulde have deres Oprindelse, — deri ligger Umuligheden af et Misbrug af det Overskud, som her er talt saa Meget om; man kan ikke komme til at bruge det, naar der skal aflægges Regnskab paa en tilbørlig Maade. Jeg skal imidlertid let kunne gjøre Rigsdagen forklarligt, hvorledes man fra den ene Side kan have holdt paa denne meget omtvistede Paragraph; thi det er dog i Grunden den, hvorom vi tvistes, — det foreliggende Forslag er ikke denne Behandling værd; det er denne salige § 30, der ikke ligger for, som vi i Grunden tvistes om; den lever endnu imellem os, uagtet den er salig hensovet. Hvorledes ere vi fra begge Sider komne til den? Fra den ene Side har man ønsket at vide, hvorledes dette Forhold i Tidens Længde vilde blive ordnet, og man kom navnlig til meget alvorligt at tænke derover, ved at tænke sig det Forhold, som ved den endelige Afgjørelse vilde komme til at bestaae imellem de forskellige Activer, som enhver Landsdeel skulde komme til at regne sig tilgode, og, naar den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 2den Valgfreds (A. Hage) har nævnt visse Summer, som vi fra Fællesskabet have ført over paa vort eget Gebeet, saa vil han ogsaa indrømme, at det især er Betragtninger af denne Natur, som have gjort sig gjældende og have bevæget os dertil. Det er et Slags Afregning, som vi have søgt at gribe saa tidligt som muligt, men vi ere underveie blevne op-